

intentionem: *Faciens opus spirituale, inde expectans temporalem mercedem, aut e contra, quasi unum sit rationabile pretium alterius;* et subdit licitum esse intendere sustentationem, cavendum autem esse ne ibi statuatur principalis finis, *sed subordinatus Deo, aut non contra Deum.* Et eodem fere modo explicat rem hanc Gregor. de Valent., 3 tom., disp. 6, quæstione 16, punct. 3, quæst. 2. Omnes autem auctores non possunt in hunc sensum adduci, nam aliqui aperte distinguunt finem principalem a pretio, et putant sufficere. Quod potest sustineri in priori sensu, non enim omnes in rigore loquuntur; nos autem propriam, et rigorosam rationem simoniæ mentalis explicamus. Et loquimur de fine principali respectu intentionis operantis, qui utitur opere spirituali, tanquam medio ad illum finem, non quia illum respicit ut proprium, et commensuratum finem operis, sed quia est id quod tunc principaliter ipsum movet, etiamsi improporcionatum sit; et hoc diximus non sufficere ad veram simoniam, etiamsi ad aliud genus vitii pertinere possit: quamvis neque hoc semper necessarium sit, quia ille finis operantis non semper est malus, et non excludit finem proprium intrinsecum et objectivum ipsius operis, ut est in oratione laus, seu cultus Dei; sed conjungit alium finem, qui tunc plus movet operantem, de quo Aristoteles dixit: *Qui furatur propter mæchiam, magis est mæchus quam fur.*

16. *Simoniam mentalis ubi committatur.* — Tandem ex his obiter colligo, hanc simoniam mentalem non solum posse committi in simonia prohibita, quia talis est, sed etiam in illa quæ est talis, quia prohibita. In quo non recte sensit Glossa in cap. *Ex parte*, 1, de Offic. deleg., verb. *Dimittere*, ubi simoniam, quia prohibitam, negat contrahi etiam mentaliter per intentionem pravam, sed solam illam simoniam, quæ de se mala est, et in utroque Testamento fuit prohibita. Moveri fortasse potuit, quia lex ecclesiastica non cadit in actus interiores. Et pro hac parte refert multa dicta Doctorum Canonistarum Caccialup., de Pension., q. 19, a num. 7, usque ad 13. Ex quibus vix potest colligi quid clare sentiant, nam hinc inde citantur. Sed sine dubio dicendum est, posse veram culpam simoniæ mentalis committi in his quæ sunt talia, quia prohibita. Ita sentire videtur idem Caccialup. cum aliis relatis ab ipso; et Gigas, q. 4 de Pension., num. 3, qui etiam alios refert. Clarus, licet brevius, Adrian., d. Quodlib. 9, art.

2, explicando definitionem simoniæ, quod est studiosa voluntas, etc., quæ in utramque simoniam convenit. Et optimam rationem reddit, quia non refert (ait) an loquamur de prohibito quia simoniacum, vel de simoniaco quia prohibitum, quia voluntas faciendi quod Ecclesia prohibet, mala est, et malitiam continet, licet non progrediatur in opus.

17. *Solvitur fundamentum contrarium.* — Et ita solvitur fundamentum contrarium, nam licet lex Ecclesiæ non cadat directe in actum internum, tamen prohibendo externum, mutat objectum voluntatis internæ, ratione cujus ipsa est mala. Et ita velle furari in ecclesia, sacrilegium est mentale: ita est ergo de simonia. Et patet in simonia mentali pura: nam habere propositum emendi ecclesiasticum officium prohibitum, vel permutandi beneficia sine auctoritate superioris, simonia mentalis est pura, quia est peccatum, et non alterius speciei; ergo si ex illa intentione imperetur actus externus sine pacto externo, erit simonia mentalis externa. Glossa vero et Canonistæ exponi possent de simonia, quam punit Ecclesia: sed hæc expositio difficile accommodatur ad distinctionem Glossæ, nam etiam simonia mentalis contra jus divinum non punitur ab Ecclesia. Aliter dici potest, sententiam Canonistarum habere locum, quando Ecclesia solum prohibet facere aliquid cum pacto, vel sub conditione exterius intimata, ut prohibet renunciare beneficium in favorem tertii sub conditione. Tunc enim licet fiat renunciatio cum desiderio, ut detur beneficium tali personæ, non est simonia mentalis, quia intentio non opponitur præcepto; quod verum est, ut etiam supra dixi, et idem erit in omni simili casu. Nihilominus tamen sæpe intentio opponitur præcepto Ecclesiæ; et hoc satis est ut detur simonia mentalis, quia prohibita.

CAPUT XLV.

UTRUM INTENTIO REMUNERANDI DONO SPIRITUALI ANTIDORALEM OBLIGATIONEM ORTAM EX TEMPORALI, FACIAT SIMONIAM MENTALEM; ET AN LIGEAT TALEM OBLIGATIONEM IN PACTUM DEDUCERE.

1. Diximus intentionem retributionis quasi debitæ ratione rei acceptæ, et sub ratione pretii, constituere simoniam mentalem: videndum consequenter est an intentio remunerationis ex pura gratitudine ad eandem simoniam sufficiat; ut, verbi gratia, an sit si-

moniachus Episcopus dans famulo aut benefactori suo beneficium, ut obsequia aut alia officia temporalia ex gratitudine rependat; vel e contrario an famulus, serviens cum ea intentione obligandi alium ex mera gratitudine, et sperandi ex eadem spirituale beneficium, sit mente simoniachus. Consequenter vero etiam exponemus, an deducere hoc gratitudinis officium in pactum, ad conventionalem simoniam pertineat: hæc enim duo ita sunt conjuncta, ut separari non debeant.

2. *Pars affirmativa probatur primo.* — Videtur ergo illa intentio involvere mentalem simoniam, primo quia quod datur ex obligatione antidorali, non gratis datur; ergo mens illa est contra Christi verba: *Gratis accepistis, gratis date.* Antecedens patet, tum quia repugnat dari ex obligatione et dari gratis; tum etiam quia dona Dei non tantum sunt gratuita, excludendo debitum justitiæ, sed etiam excludendo debitum antidorale, ut in materia de Gratia ostenditur. Hac enim ratione non potest gratia prima cadere sub meritum, etiam de congruo, quia jam esset debita, saltem obligatione antidorali, et sic *gratia non esset gratia*, ut argumentatur Paulus. Et in eodem sensu subjungit: *Quis prior dedit illi, et retribuetur ei?* Sed Christus voluit nos ita dare gratis spiritualia dona, sicut illa recipimus; ergo sicut illa recipimus non debita, etiam antidorali obligatione, ita dare debemus sine intuitu illius. Alioquin contra Christi præceptum et contra naturam gratiæ agimus, in quo tota ratio simoniæ consistit. Secundo, si esset licitum hanc obligationem intendere, aut retributionem ejus, esset etiam licitum illam procurare, imo et in pactum deducere: consequens falsum est; ergo. Sequela patet, tum quia quod licet intendere et desiderare, licet etiam petere et procurare; hac enim ratione licet petere stipendium, quia illud licet intendere: imo hac etiam ratione infra ostendemus posse in pactum deduci; ita ergo hic licebit exigere promissionem de gratitudine servanda, ipsammet promissionem non ex justitia, sed ex gratitudine postulando: nam sicut opus fieri potest ex sola gratitudine, ita etiam promissio. Tum etiam quia si ex donis temporalibus potest oriri obligatio gratitudinis ad spiritualia beneficia præstanda, ergo licitum erit obligationem illam in pactum deducere; nam juxta communem sententiam Doctorum, pactum, in quo tantum exprimitur id quod de jure inest, non est simoniacum, ut patet ex Glossa, in capit. *Ad au-*

dientiam, 2, de Rescriptione, verb. *Renunciantes*, et ibi Panorm., num. 6; Felin., a num. 8. Et in additione ad Panorm., ibi, plures aliæ Glossæ, et Doctores ad idem citantur, quæ refert etiam et sequitur Navar., in capit. *Accepta*, de Restit. spoli., oppos. 7, num. 41, et in Cons. 12, de Simon.; et sæpe in illis Consiliis; Redoan., 2 p., de Simon., cap. 22, a numero 5; Angel., *Simoniam*, numero 18, et colligi potest ex cap. *Ex insinuatione*, de Simon., ubi conditio illa obtinendi ultimum locum in choro et in aliis, non reddit electionem simoniacam, quia erat de re quæ per se inerat. Idem probat cap. *Olim*, 1, de Rest. spoli., juxta quamdam Gloss. ibi; et Panorm., n. 6. Sumitur etiam eodem modo ex cap. *Significatum*, de Præbend., ut ibidem etiam notatur. Si ergo obligatio hæc antidoralis inest de se, etiam poterit in pactum deduci: consequens autem falsum est; sic enim facile esset omnem simoniam honestare.

3. *Prima opinio simpliciter negans.* — *Alia sententia extreme contraria.* — In hac re duæ possunt esse extremæ opiniones. Prior simpliciter negat licere spirituale beneficium benefactori conferre titulo gratitudinis, et ut dans illo modo exoneretur obligatione antidorali, qua illi obnoxius erat. Ita sentit Innocentius in capit. *Tuam*, de Ætat. et qualit.; dicit enim esse simoniam velle obligari alteri, aut exonerari ab obligatione ex servitio recepto. Et idem refert et sequitur Sylv. (ex Director.), verb. *Simoniam*, quæstione 16, circa finem. Possent autem hæc intelligi de obligatione justitiæ. Obstat vero, quia Innocentius videtur explicare etiam de obligatione ad antidora, dicens: *Idem enim reputo remittere, quod dare, et bene est remittere, cum remittit obligationem naturalem, quæ est ad antidora*, Argumen., ff. de Calumniat., l. 2, in princip., et l. 3, in prin., et ff. de Petit. hæred. l. Sed si quis, § Consuluit; et 1, quæstion. 1, cap. Si quis neque. Quibus verbis, et priora verba videtur exponere de obligatione antidorali, et rationem reddere suæ sententiæ, quia talis obligatio et ejus remissio aliquid temporale est, et pretio æstimabile. Et hanc sententiam, alios referens, tenet Jason, in l. *Ex hoc jure*, ff. de Just. et Jur., num. 58. Alia sententia extreme contraria est, non solum non esse simoniam intendere obligationem antidoralem, vel remissionem ejus, sed etiam licitum esse talem obligationem in pactum deducere. Ita tenet Covarr., lib. 1 Var., cap. 20, num. 4. Et probat, quia in mutuo licitum est mu-

tuare intuitu accipiendi mutuum in alia occasione a mutuario, vel aliud beneficium ex pura gratitudine, et talem obligationem ad antidora in pactum deducere et exprimere; quod etiam tenuit Major, 4, d. 15, quæst. 29, ad 2; et Covar. refert plures alios, dicitque esse communem sententiam; ergo idem licet in hac materia; nam si ibi non committitur usura, ideo est quia per totam illam obligationem, sive in ipso actu naturaliter existentem, sive in pacto expressam, nihil æstimabile pretio datur propter mutuum; ergo etiamsi totum illud detur, non est ergo simonia.

4. *Prima conclusio. — Fundamentum.* — Dico primo: dare quodcumque donum vel obsequium cum spe gratitudinis, et intuitu remunerationis per spirituale donum, ex pura gratitudine obtinendum, et ex hac intentione concepta externum obsequium, vel munus imperare, sine ulla alia obligatione exteriori, nec simoniacum est, nec (per se loquendo) illicitum. Hæc est tertia et communis sententia omnium, tam in materia de usura, quam in hac de simonia, ut in superioribus sæpe notatum est, præsertim cap. 30, tractando de pretio in genere; et in sequentibus, tractando de munere ab obsequio et a lingua, et ibi citavimus auctores, et statim alios referemus. Et in usura id docuit expresse divus Thomas, 2. 2, q. 78, art. 2, ad 2 et 3. Ratio vero est, quia hæc obligatio gratitudinis non est (ut ita dicam) voluntaria recipienti beneficium, sed necessaria; ideo enim naturalis vocatur ab omnibus juristis et Theologis: unde facere beneficium, et obligare recipientem ad gratitudinem, non sunt duo, moraliter loquendo, quia unum ex alio necessario sequitur; ergo qui intendit obligare alium beneficio, non intendit sua voluntate novam obligationem, vel onus illi imponere, sed quod ipsi beneficio innatum est; ergo non peccat generatim ac per se loquendo; ergo nec in præsentia materia est simoniacus. Antecedens per se notum est, quia obligatio gratitudinis intrinsece sequitur ex vi beneficii, sicut obligatio pietatis ad parentes naturaliter sequitur ex origine naturali, ut eleganter deducit divus Thomas 2. 2, quæstione 106, articul. 3. Prima vero consequentia etiam est per se clara, quia intentio expressa de obligatione, quæ inest, non mutat naturam obligationis, ut si pater intendat generare filium qui sibi sit gratus, et se ex pietate juvet, non imponit propterea filio obligationem quasi positivam distinctam a naturali, quæ inest ex vi originis.

Secunda item consequentia probatur, quia objectum illius intentionis non est malum, quia est quasi proprietas naturalis beneficii; unde si beneficium vel obsequium est honestum, etiam gratitudo ex illo erit honesta; ergo intentio illius per se non est mala.

5. *Objectio solvitur.* — Dices: in hoc videtur inordinata illa intentio, quia per se et directe intenditur id, quod solum debet esse consequens, et quasi resultans ex beneficio. Respondetur hoc non esse inordinatum, si ex honesto motivo intendatur: nam Deus intendit nobis benefacere, ut simus illi grati, et directe intendit nos obligare per beneficia; et sæpe directe intenditur proprietas, vel passio quæ ad essentiam consequitur, et sæpe magis ipsa expeditur quam rei substantia, per se spectata. Unde etiam constat ultima consequentia, quia quod non est peccatum de se, non potest esse simonia: item per illam intentionem non fit venalis res sacra, quia remunerare beneficium ex gratitudine, non est vendere beneficium ex gratitudine collatum. Denique illa non est intentio pretii, nec est intentio emendi aliquid, unde natura sua non est pretio æstimabilis. Ad quod expendi potest lex *Sed etsi*, § *Consuluit*, ff. de Petit. hæred., ubi possessor bonæ fidei donans fructus liberaliter, licet alios antidoraliter sibi obligarit, non censetur ditor factus, nec propterea ad aliquam restitutionem teneri, quia illa obligatio non computatur in bonis temporalibus ejus, sed est in bono affectu ejus, qui recipit beneficium; intendere ergo hanc obligationem non est intendere aliquid bonum temporale pretio æstimabile.

6. *Secunda conclusio.* — Dico secundo: dare beneficium ecclesiasticum, seu spirituale donum benefactori temporali ex gratitudine, et ad satisfaciendum obligationi antidorali inderortæ, non est simonia, nec per se malum, si in aliis servetur justitia, et reverentia rei spirituali debita. Hæc etiam est communis; illam vero in specie tradit Navar., in d. cap. 23, num. 106, ad 4, et ex illo Ugolin., Tab. 1, c. 58, § 4; et sumitur ex Cajet., verb. *Simonia*, ut bene explicuit Soto, lib. 9, q. 7, art. 1 et 3, ubi pro regula statuit, dare spirituale ad referendam vel ineundam gratiam, non esse intentionem simoniacam, dummodo liberale sit donum. Ratio imprimis sumitur ex præcedenti assertionem, quia sicut eadem ratio est de emente et de vendente rem spiritualem, quoad malitiam simoniæ, ita eadem est ratio de intendente obtentionem rei spiritualis media

obligatione antidorali ex temporali dono contracta, et de acceptante talem obligationem, et volente illam explere; ergo sicut primum simoniacum non est, ita nec secundum, quia sicut primum non est emere aut emptionem intendere, ita secundum non est vendere, nec venditionem intendere; imo minus videtur spirituale donum dare ad gratitudinis obligationem implendam, quam ad inducendam; si ergo primum licet, a fortiori etiam secundum. Secundo declaratur, quia in tali modo donandi rem spiritualem, non intervenit nec intenditur habitudo ad pretium; ergo non est simonia. Consequentia patet ex dictis; et antecedens probatur, quia nec beneficium habuit rationem pretii (non enim hac intentione factum vel receptum est, ut supponitur), nec civilem obligationem induxit, quam pretium solet inducere; nec etiam remissio illa, vel potius extinctio antidoralis obligationis potest habere rationem pretii, imo nec ipsa est pretio æstimabilis; quia sicut obligatio antidoralis non assumitur voluntarie, distincta voluntate ab acceptatione beneficii, ita nec extinguitur speciali remissione et voluntate recipientis munus liberale ex gratitudine ortum, sed naturaliter cessat; ergo illa remissio non est pretio æstimabilis, sed potius est ipsa acceptatio muneris ex gratitudine profecti. Tertio, donatio antidoralis gratuita simpliciter est, licet non sit omnibus modis liberalis; id tamen satis est, ut quod sic datur, gratis datur; ergo.

7. *Objectio.* — *Respondetur objectioni.* — Dicit vero aliquis, gratitudinem ipsam, licet de se honesta et simpliciter gratuita sit, tamen debere esse ordinatam, ita ut quod datur in remunerationem, sit proportionatum beneficio recepto; at vero dare spirituale donum pro temporali obsequio, etiam titulo gratitudinis, videri inordinatum, quia est conferre spiritualia cum temporalibus, et quasi adæquare illa; nam, licet obligatio non sit tanta, sicut in justitia, tamen modus æqualitatis et proportionis est idem, scilicet rei ad rem, mercedis ad opus, beneficii remunerativi ad beneficium præcedens. Respondeo imprimis objectionem non procedere, quando ex liberali dono spirituali speratur gratitudo in similibus bonis, quia tunc omnis illa proportio servatur, et habebit locum etiam in ecclesiasticis beneficiis, quia ad hæc non extenditur Ecclesiæ prohibitio, cum pactum non intercedat, ut supponitur. Deinde dico, inordinatum quidem videri per dona vel obsequia temporalia velle obligare alium immediate, et definite ac in par-

ticulari ad beneficia spiritualia, quia revera tale beneficium per se, et natura sua, ad hoc non obligat, et non potest major obligatio intendi, quam naturaliter insit, ut dictum est. Debet ergo generatim intendi, habere alium benevolam, et simpliciter antidoraliter obligatum; ex circumstantiis autem personarum et negotiorum potest determinari intentio ad talem rem, non quia obligatio de se ad illam limitetur, sed quia vel hic et nunc non potest alia retributio a tali persona sperari, vel quia mihi licet desiderare hoc donum, potius quam aliud, etiamsi non possim alteri imponere talem obligationem specialem. Unde ulterius addo ex parte gratificantis beneficium, non esse inordinatum, per se loquendo, pro temporalibus obsequiis, aut donis, quæ obligationem ex justitia non induxerunt, velle ex gratitudine dare munus spirituale; sic enim pauper orat pro dante temporalem eleemosynam, et nihil magis est usitatum inter pios, et sanctos viros, et a prælati Ecclesiæ. Et ratio est, quia gratitudo non tam respicit datum quam affectum, ut recte dixit D. Thom., d. quæst. 78, art. 2, ad 2, et quæst. 106, art. 5, ad 6; et ideo potest per gratitudinem multo nobilior munus, quam fuerit receptum, sine injuria aut vilipendio talis muneris, conferri. Et eadem ratione potest præcedere spirituale beneficium, sperando gratuitum obsequium temporale, quia non speratur ut commensuratum beneficio, sed affectui vel facultati ejus, qui donum spirituale recepit. Ad præterea quod, licet interdum in hac obligatione gratitudinis persolvenda per spirituale donum, possit intervenire aliqua deordinatio, illa non pertinebit ad simoniam (ut in superioribus tetigi), sed ad personarum acceptionem, vel aliud simile vitii genus. Ut si quis velit remunerare turpia obsequia per ecclesiasticum beneficium, de quo satis supra dictum est. Sicut e contrario, in gratificando obsequio temporali, respicere ad opus virtutis, quod in tali obsequio reluxit, et ad conditionem personæ, quæ per tale obsequium dignior facta est beneficio ecclesiastico, specialem congruentiam et honestatem habet, ut ex Gregorio notavit D. Thom., d. q. 100, art. 5, ad 1. Illa tamen ut sic non pertinet ad solam gratitudinem, sed maxime ad justitiam distributivam, seu fidelem dispensationem.

8. *Tertia conclusio.* — Dico tertio: quando aliquid gratis donatur ante receptum spirituale donum, aut ecclesiasticum beneficium, non est intrinsece malum nec simoniacum, per se